

Hikayeler

Yücel Araç tarafından yazıldı.

Salı, 12 Ağustos 2008 00:13 - Son Güncelleme Salı, 05 Temmuz 2022 00:50

Bir Bayram Hikayesi..

Yaşlı adam bir konfeksiyon mağazasının vitrine uzun uzun baktıran sonra ilerideki yeşillikte oynayan çocukların en zayıfına dönerek “Küçüük!” diye seslendi , “Bana biraz yardımcı olur musun?” Çocuk, hafta sonlarında yaptıkları misket oyununu ilk defa kazanmış olmasına rağmen arkadaşlarını bırakıp geldi. 7-8 yaşlarındaydı ve üzerindeki elbiseler tek kelimeyle dökülüyordu. Yaşlı adam çocuğu, saçlarını aksadıktan sonra “Vitrindeki elbiseyi giymeni istemişim. Bakalım üzerine uyacak mı?” dedi.

Çocuk bu teklifi ilk önce şaka sandı. Ama adam son derece ciddiydi. Onunla birlikte mağazaya girerken ilk önce rüya da olup olmadığını, daha sonra da şimdiye kadar yeni bir elbise giyip giymediğini düşündü. Genellikle aile deki büyük çocuğa alınan veya komşular tarafından verilen giyecekler elbiselerin ona dar gelmesiyle birlikte ortanca kardeşe kalır, birkaç sene sonra da dizleri aşınmış veya delinmiş vaziyette kendisine yamanırdı. Ama her zaman hasta dedikleri babasının ne kadar zor para kazandığını bildiğinden, bu işe bir kere bile itiraz etmemişti. Şimdiyse ilk defa yeni bir elbisesi olacaktı. Üstelik bayram a üç gün kala...

Çocuk yaşlı adamın gösterdiği elbiseleri giydiğinde büyümüş olduğunu ilk defa fark etti. Hepsinin üzerine giydiği kaban bir başkaydı ve artık üşümeyecekti. Çocuk misketleri onun cebine bıraktığında iyice keyiflendi, irili ufaklı misketler gayet derin olan ceplerin bir köşesinde kalmıştı. Demek ki her bir cep en az elli misket alabilirdi. Yaşlı adam çocuğu sağa sola döndürdükten sonra elbiselerin paketlenmesini istedi. Ve iş tamamlandığında tezgâhtara dönerek “Elbiseleri torunuma alıyorum.” Dedi, “Kendisine sürpriz yapacağım için onları bu çocuğun üzerinde denedim.” Çocuk bir anda beyninden vurulmuşa döndü ve ne diyeceğini bilemedi. Ama artık büyüdüğüne göre bir şey belli etmemeliydi. Aynaya son bir defa

Hikayeler

Yücel Araç tarafından yazıldı.

Salı, 12 Ağustos 2008 00:13 - Son Güncelleme Salı, 05 Temmuz 2022 00:50

baktıktan sonra üzerindeki yavaşça çıkartarak bir kenara bir kenara fırlattığı eskileri giydi. Adam elbiselerin torununa uyacağından emindi. Yaptığı hizmet için çocuğa bir ciklet parası vermek istediğinde onu yanında göremedi. Haylaz velet, belli ki bu işten sıkılmıştı.

Çocuk arkadaşlarının yanına döndüğün de bir kenara çekilerek onları seyretmeye koyuldu. Ve bütün ısrarlara rağmen oyuna katılmadı. Arkadaşları, “Niçin oynamıyorsun?” diye sordular, “En güzel misketleri sen kazanmıştın.” Çocuk inci gibi yaşlar süzülen gözlerini arkadaşlarından kaçırmaya çalışırken “Misketlerim bu elbiselere yakışmayacak kadar güzeldi.” Dedi, “Bu yüzden onları bayramlık kabanımın cebine sakladım!”

Cüneyd Suavi
Hayatın içinden

DUVAR

Bir hastane koğuşunda ayağa kalkamayan üç kötürüm hasta yatıyordu. Bunlardan koğuşa ilk gelen, pencerenin önüne; ikincisi ortaya, üçüncüsü ise kapının kenarına yatırılmıştı. Ortadaki hasta iyimser bir insan olduğu için neşeli konuşmalarla oda arkadaşlarını eğlendiriyor ve onların acılarını azaltmaya çalışıyordu.

Soğuk bir kış gecesi pencerenin yanındaki hasta öldü. Ortadaki hastayı pencerenin önüne, kapının yanındakini de ortaya yatırarak boşalan yere yeni bir hasta getirdiler.

Pencere önüne alınan iyimser hasta dışarıda gördüklerini arkadaşlarına anlatmaya başladı. Yol kenarındaki parkı, parkta gezinen insanları, dev çınar ağaçlarını, cıvıldaşan kuşları, işlerine koşuşan insanları, yoldan gelip geçen arabaları, hergün aynı köşeye kurduğu tezgahıyla siyah saçlı simitçiyi, her sabah neşeyle okula giden çocukları, durakta otobüs bekleyen yolcuları ve

Hikayeler

Yücel Araç tarafından yazıldı.

Salı, 12 Ağustos 2008 00:13 - Son Güncelleme Salı, 05 Temmuz 2022 00:50

karşı dağlardaki yemyeşil tarlaları uzun uzun anlatarak yerlerinden kalkamayan çaresiz durumdaki arkadaşlarını rahatlatıyordu.

Adam bir süre sonra yoldan gelip geçenlere isimler takmaya başladı. Mehmet Bey her akşam evine dönerken karşı bakkaldan gazetesini ve ekmeğini alıyor, Ayşe Teyze pencereden sarkıttığı ipiyle bakkaldan siparişlerini çekiyor. Siyah saçlı simitçi çocuk ikindiye doğru tüm simitlerini satmış olmanın tatlı heyecanıyla güle oynaya evinin yolunu tutuyordu. Bu çocuğa da Salih adını takmıştı. Emekli Hasan Amca her akşam torunları Elif ile Fatih'i parka gezintiye getiriyordu. Diğer iki hasta; sabah işe gidenlerin, seyyar satıcıların, akşam yorgun argın eve dönenlerin hikayelerini dinleye dinleye onları gözlerinin önünde canlandırabiliyorlardı. Onların hayatlarına karışmış gibiydiler. Onlarla işe gidiyor ve geliyorlardı. Sanki bir hastane köşesinde yatan birer hasta değil hayatı en hareketli bir biçimde yaşayan insanlara dönmüşlerdi. Hayata bir yerinden tutunmuşlardı.

Artık hastanenin ruha sıkıntı veren havası dağılmış, bir türlü geçmek bilmeyen saatlerin yerini hayatla dolu hikayeler doldurmuştu.

Bir gün ortada yatan hastanın aklına bir fikir geldi: Eğer pencerenin yanındaki hastaya bir şey olacak olsa oraya kendisi geçecek, dışarıdaki renkli ve canlı hayatı bizzat kendi gözleriyle seyredecekti. Bu düşünce günlerce kafasında yer etti. Yattığı yerden hep bunu düşünüyor ve bir çözüm arıyordu. Sonunda aradığı çözümü bulmuştu. Pencerenin önündeki hastaya sık sık kriz geliyordu. Adam o zaman sehpanın üzerindeki ilacına güçlkle uzanıyor ve ilacını içiyordu.

Bir gece yine pencerenin önündeki hastaya kriz geldi. Adam güçlkle ilacına uzanmaya çalışırken ortadaki hasta daha erken davranarak ilacı sehpanın üzerinden itiverdi. Şişe yere düşmüş ve paramparça olmuştu.

Ertesi sabah pencerenin yanındaki hastayı yatağında ölü buldular. Onu kaldırdıktan sonra ortada yatan hastayı pencere kenarına geçirdiler.

Adam göreceği manzaranın heyecanıla dışarı baktığında birden beyninden vurulmuşa döndü. Çünkü pencerenin birkaç metre ötesinde, simsiyah bir duvardan başka hiçbir şey yoktu.

Cüneyd SUAVİ

KÜÇÜK BİR GÜLÜMSEMEYLE BAŞLADI HERŞEY...

Hikayeler

Yücel Araç tarafından yazıldı.

Salı, 12 Ağustos 2008 00:13 - Son Güncelleme Salı, 05 Temmuz 2022 00:50

